

Ursel Scheffler
ANA SE PRESELI

Ursel Scheffler
ilustracije: Tina Brinovar

**AnA
se
PREseli**

Maribor, 2007

Slomškova založba

© Ursel Scheffler; Diekkamp 45g, D 22359 Hamburg

© 2007, Slomškova družba, d.o.o. – Slomškova založba, SI-2000 Maribor
Vse pravice pridržane.

CIP - kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.112.2-93-34
769.81

SCHEFFLER, Ursel, 1938-
Ana se preseli / Ursel Scheffler ; ilustracije
Tina Brinovar ; [prevod Denis Ahačič ...[et al.],
- Slomškova družba, Slomškova založba, 2007

ISBN 978-961-6522-61-8

COBISS.SI-ID 59365121

POzoR, AnA priHaJA!

Kdor ne pozna Ane, zamuja nekaj pomembnega. To je nežna majhna punčka. Toda v notranjosti je Ana strašansko močna. In čim nesramnejši je kdo do nje, tem močnejša je. Gorje, ko se razjezi ali ko jo kdo prime za ušesno mečico! In če izreče čarobno besedo **Šbidu!** – takrat lahko marsikaj doživiš ...

Ana in Sneguljčica

Zazvonilo je! Pouka je konec! Ana pospravlja svojo šolsko torbo. Na mizi stoji nakupovalna košara babice Frančiške. V njej sedi Sneguljčica in radovedno opazuje, kako otroci tečejo iz razreda. Sneguljčica je Anina raca. Danes je smela z njo v šolo, ker je gospa Sinica z otroki govorila o domačih živalih.

»Na svidenje, otroci!« reče gospa Sinica. Nato počasi pogladi Sneguljčico po belem puhastem vratu. Gospa Sinica se Ani zdi prijazna. Gotovo ni veliko učiteljev, ki dovolijo racam, psom, mačkam ali hrčkom priti v šolo. Včeraj je bil mišji in hrčkov dan, predvčerajšnjim mačji, danes pa so bile na vrsti pernate živali. Sneguljčici se je to zdelo zelo razburljivo. Spoznala je dve papigi, enega kanarčka in dva zelena lorija z rdečima kljunčkoma. In bila je pri gospe Sinici; tudi ona se imenuje tako kot ptica, pa vseeno ni ptica.

PERNATE ZIVALI

LORI

PAPIŒA

RACA

Ana vidi rdečo luč

Pri pekarni mora Ana prečkati glavno cesto. To je precej nevarno, zato je babici Frančiški obljubila, da bo zmerom prečkala cesto pri semaforju. Tako Ana stoji in čaka na zeleno luč, kot večina drugih ljudi. V ospredje se prerine nek debel možki; mudi se mu in v naglici niti ne pomisli, da bi čakal na zeleno.

»Pri rdeči se stoji,« je zaklicala Ana.

»Gos neumna!« je zaklel debeluh in besen tekel dalje.

»To ni gos, to je raca!« je zamrmrala Ana.

Tedaj so zacvilile zavore. Ana ne ve, od kod se je vzel sivi avto. Ve le, da je debeli mož nenadoma obležal pod avtom. Njegova noga je bila ukleščena pod sprednjim kolesom vozila. Možki je ječal in stokal.

»Policija! Rešilni avto!« so vpili ljudje drug čez drugega.

»Stekel je pred avto! Pri rdeči!« je rekel nekdo. »Sam je kriv!«

»Avtomobil je vendar prehitro pripeljal izza vogala!« je kričal nekdo drug.

»Novo obvoznico potrebujemo,« je zaklicala prodajalka v kiosku. »Tako ne gre več! Promet mora iz mesta. Kar preberite si časopisno poročilo!«

»Moja noga,« je zastokal možki. Ana se je prerinila skozi množico radovednežev. Košarico s Sneguljčico je postavila na robnik. Tam je ležala tudi aktovka ponesrečenega možkega. Njegova noga je ukleščena! In nihče ne pomaga! Ana je krepko potegnila za svojo ušesno mečico. Občutila je, kako v njej raste neverjetna moč. »Šubidu!« je rekla in zgrabila avto za odbijač. To je bil le neznamen sunek, ljudje ga niti opazili niso. Toda debeli mož je olajšano zavzdihnil. Njegova noga je bila spet prosta.

»Hvala,« je zamrmral. Nato je zaprl oči in omedlel.

Končno je prišel bolničar. »Previdno! Noga je zlomljena,« je rekel zdravnik, »treba bo opornice.«

Sneguljčica je razburjeno zagagala. Ana se je ozrla in razumela, zakaj: tuja roka je prav tedaj zagrabila aktovko, ki je ležala poleg košarice s Sneguljčico.

»Stoj!« je zavpila Ana. »Ostanite tukaj!« Pograbila je tatu za rokav njegove jakne. Ta pa se je Ane otresel kot nadležne muhe in stekel v smeri proti Vilibaldovemu trgu. Toda Ana je bila urna kot blisk. Ker je bila tako drobna, nihče ni opazil, kako spretno je smuknila skozi množico zijajočih ljudi. Prehitela je tatu po levi strani in mu podstavila nogo, da je padel. Aktovka je pristala na tleh. Ana jo je pobrala, a tat se ni predal. Stekel je za njo in jo prijel za uho. Bolje zanj, da tega ne bi storil!

Zdaj je narasla Anina jeza in moč. Nemo ga je gledala s svojimi jekleno modrimi očmi. **Šbidu!** Že ga je zgrabila za pas, ga zavrtela naokrog in ga zalučala v veliko korito vodnjaka sredi Vilibaldovega trga. Zlate ribice v njem so razburjene zaplavale na stran. Moker kot cucek in s precej neumnim izrazom na obrazu se je tat potegnil čez rob vodnjaka. Ves iz sebe je pogledal Ano, ona pa je že tekla nazaj na kraj nesreče. Zbrani ljudje pripetljaja z aktovko sploh niso opazili, le radovedno so zijali, kako so nogo dali v opornico in ponesrečenca položili na nosila. Zdaj je že ležal v rešilnem avtu. Bolničar je želel pravkar za njim zapreti vrata, ko je Ana zaklicala:

»Počakajte! Aktovka! Njegova aktovka!«

»Aktovka? Aha, saj je že spraševal po njej, ko se je prebudil iz nezavesti,« se je spomnil bolničar. »Očitno so notri pomembni dokumenti.« Prijel je aktovko in jo potisnil k ponesrečencu v vozilu.

»Recite mu, da ga gos lepo pozdravlja,« je rekla Ana in se nasmejala ter stopila k bolničarju ob vznikovih vratih.

»Ampak – saj to je vendar raca,« je ta začudeno ugotovil ob pogledu na Anino pernato živalco.

»Tako je,« je odvrnila Ana. »In ime ji je Sneguljčica!«

»No, potem pa ti pozdravi sedem palčkov,« je zaklical bolničar skozi okno. Nato je prižgal modro luč in se odpeljal.

Ko je Ana prišla domov, je povedala babici Frančiški o svoji razburljivi dogodivščini. Babica je poslušala, ampak ne tako napeto kot sicer.

»Kaj je narobe s tabo?« vpraša Ana.

»Nič,« reče babica, kot vsi odrasli, ki imajo skrbi. Sedi pri mizi, z obema rokama si podpira glavo in strmi v časopis.

Slaba novica

- »Ne beri no tega neumnega časopisa, če se jeziš nanj,« reče Ana. »Naj ti skuham skodelico čaja?«
- »Ni slaba ideja,« reče babica Frančiška. »Imam že pravi glavobol.«
- Ko se Ana vrne iz kuhinje, je babičina glava že izgubljena za časopisom.
- »Veš, kaj je čudež?« reče Ana in položi vreli čaj na mizo.
- Babičina glava se pokaže izza časopisa: »Kar na dan z besedo.«
- »Meni se zdi čudež, da se vsak dan zgodi toliko, da se časopis napolni,« reče Ana.
- »O tem se še nikoli nisem spraševala,« reče babica in nasmešek se ji prikrade v koticke ustnic. Prelista časopis in reče: »Res. Na nobeni strani ni nobenega belega koticčka več.«
- »Ali je pravzaprav v časopisu napisanih več veselih ali več žalostnih novic?« vpraša Ana.
- »Eh, žalostnih, presneto!« zavpije babica Frančiška in udari s pestjo po mizi, tako da njena čajna skodelica malo poskoči proti vazi z rožami.
- »No, povej že, kaj je narobe,« vrta Ana. »In ne reci samo, da sem še premajhna ...«
- »Ti radovednica,« vzdihne babica Frančiška. »Jezim se zato, ker gradijo obvoznico.«
- »Zakaj? To je vendar dobro, ali ne? Potem se v mestu ne bo zgodilo toliko nesreč.«
- »Že, ampak gre neposredno mimo najine hiše. Natančno rečeno – skozi najino hišo. Morali se bova preseliti ...«

»Saj sva obe močni,« meni Ana. »Temu se bova uprli!«
»Proti mnogim se ne da narediti nič, tudi če si močan,« vzdihne babica.
»Jaz lahko ponoči od vlečem bager stran,« naglas premišljuje Ana.
»To ne gre,« reče babica Frančiška. »Spet bi jih pripeljali nazaj.«
»Lahko bi se usedli na cesto in demonstrirali,« še naprej razmišlja Ana.
»Drugi ljudje iz mesta bi se nama smejali. Oni so več let demonstrirali, da bo obvoznica končno zgrajena.«
»Ali ne morejo narediti mostu čez hišo? Ali tunela pod njo?« tuhta Ana.
Babica Frančiška zmaje z glavo. »Že ko sva se vselili sem, sem vedela, da se bova morali spet preseliti,« prizna babica. »Zato sva lahko to hišo najeli tako poceni.«
»Hm,« reče Ana, »in ti mi nisi nič povedala?«
»No, vedno sem mislila, mogoče pa ne bo nič s cesto. Ali šele, ko boš ti speljati naokrog,« reče babica. »Midve se bova morali pač preseliti ...«
»Tako lepo, kot je tu, ne bo nikjer!« reče Ana žalostno.
»Počakaj,« reče babica Frančiška. »Nikoli se ne ve, za kaj je nekaj dobro, ko gre drugače, kot si želiš. In zdaj najprej mirno popijva čaj.«

Pri kmetu Jakobu

Naslednji dan je bila babica Frančiška spet dobro razpoložena. Ko sta šli z Ano pred zajtrkom skozi mestni gozd na tek, se je babica razposajeno pognala čez korenine in ležeča debla. Ana jo je komaj dohajala.

Prvič, saj ima krajše noge, in drugič, babica Frančiška je še vedno sijajna športnica. Končno pa je bila znana tekačica čez ovire!

»Gozd nama bo manjkal!« je potožila Ani, ko sta sedeli na klopi pred hišo in si sezuvali športne copate.

»Jaz bi raje živela zunaj kot v mestu,« reče Ana nenadoma.

»O tem sem tudi jaz že razmišljala,« odvrne babica Frančiška. »Veš kaj? Vprašati bi morali kmeta Jakoba. Mogoče ima on kakšno idejo. On pozna veliko ljudi!«

Popoldne se s kolesoma odpeljeta po travniški poti v smeri Duma. Tam stoji Jakobova kmetija. Babica Frančiška je na prtljažnik pritrčila kolesarsko torbo, ker želi kupiti zelenjavo in sveža jajca. Ana pa ima na krmilu majhno košarico, v kateri sedi raca Sneguljčica. Ko se babica pelje h kmetu Jakobu, gre Ana rada z njo. On ima pravo kmetijo s konji, kravami in prašiči. Tam je vedno kaj videti. Mladi piščančki ali mucki, zajčki ali prašički. Nekoč je Ana lahko celo gledala, kako prihaja telček na svet. To je bilo res razburljivo! Sneguljčica se tudi veseli. Pri Jakobu se gre lahko z drugimi racami kopat v ribnik ...

Ko je danes Ana prišla, je kmet Jakob ravno raztovarjal vreče krompirja. Tožil je, ker ga je bolel hrbet.

»Moje medvretenčne ploščice!« je stokal.

»Pustite no meni malo!« je rekla Ana. Hitro je splezala na traktorsko prikolico. Potegnila se je za levo uho. Potem se je sklonila in segla po eni od vreč.

»**Šbidu!**« je rekla razigrano in jo vrgla čez ramo.

Videti je bilo, kot da ji ni nič težje od puhaste blazine.

»Ampak to – to je nemogoče. Ta nežni otrok!« reče kmet Jakob in maje z glavo. Zbegan opazuje, kako medvedje močna Ana – en, dva, tri – odlaga krompirjeve vreče s prikolice.

»Otrok se ukvarja z bodibildingom in vsak dan trenira z utežmi!« razloži babica Frančiška ponosno.

»S pravimi utežmi?« se čudi Jakob.

»Ja, naredila si jih je sama. Dva stara likalnika je obesila na metlin držaj!«

»Kaj takega!« reče kmet Jakob, maje z glavo in si prižge pipo. »Ta Ana! Resnično je poseben otrok.«

»Vem!« reče babica in se smeje. »Ampak ali ni vsak od nas nekaj posebnega? Vsak na svoj način! Kolikor vem, znate vi iz korenin rezljati zelo nenavadne figure.«

»Že,« reče kmet Jakob počaščeno, »ampak moj hrbet ...«
Babica Frančiška kupi pri kmetu Jakobu sadje in zelenjavo. Zraven pa še ducat svežih jajc. Medtem je Ana z gosko tekla k račjemu ribniku.
»Kmalu se bova morali odseliti,« reče babica Frančiška, ko napolni torbe.

»Zaradi hitre ceste?« vpraša kmet Jakob.
Babica Frančiška pokima.

»Strašna škoda! In kam?«

»Ko bi vedeli,« vzdihne babica.
»Stara gozdna hiša stoji prazna ...« reče kmet Jakob in previdno položi sveža jajca na vrh.

»Razvaline, Jakob! In treba je kuriti,« ga prekine njegova žena. »Saj tega nihče več noče!«

»Lahko gremo vsaj pogledat,« predlaga babica Frančiška.

Stara gozdna hiša

To staro gozdno hišo bi resnično lahko imeli. Gozdar jo zelo poceni oddaja v najem. Sedaj živi s svojo družino v moderni hiši na obrobju mesta, v taki s centralnim ogrevanjem in prho.

»Samo poglej si jo!« reče babica Frančiška, ko sta si z Ano in gosko ogledovali hišo.

»Skoraj tako je nora kot midve!«

»Rada jo imam,« reče Ana. »Ima ljubke poševne stene.«

»Kamin je zamašen, kajti v dimniku gnezdi sova,« reče gozdar. »Strešni tramovi škripajo in žleb ima luknjo.«

»Nič ne de. To bomo popravili!« reče babica Frančiška.

Ana zavriska. Za hišo je našla ribnik. Ravno prav velik, da bo imela Sneguljčica v njem dovolj prostora. Ob ribniku raste kostanj, na njem je pletena lestev. Tam se lahko človek čudovito igra. Je mogoče zgraditi drevesno hišico? Nič čudnega ni, da se Ani hiša zdi sijajna. Zdaj komaj čaka, da se bo čim prej vselila.

Ana in babica se selita

»Hura! Hura! Prišel je čas!« je zaklicala Ana na dan selitve in razigrano zaplesala po sobi. Tam je stal babičin kovček z oblekami, nekaj košar, polnih posode, velika ponev, klobuk iz Paname, star pisalni stroj, šivalni stroj, nekaj loncev, dve svetilki, kotliček za čaj in šest škatel s knjigami. »Si pospravila svoje reči? Jaz sem že končala!« reče babica Frančiška. »Zdaj grem k Jakobovim po tovornjak za prevoz pohištva.«

Ana je zložila svoje osebne stvari v škatlo. Položila je posteljno rjuho na tla in vanjo zložila obleke in perilo iz omare. Nato je štiri vogale rjuhe zavezala v velikansko culo. Kam z drobnarijami iz predala? Te pridejo v prazno embalažo od pralnega praška. In Tedi gre še v škatlo s stvarmi za ročno delo.

Ko je Ana gotova, se usede k oknu.

Babica Frančiška se že vrača! Sedi z zakrpanimi hlačami na praznem vozu za seno kmeta Jakoba. »Brrr! In stop. Prispeli smo, Pavla!« zakliče babica Frančiška in skoči z voza. Ana ji steče nasproti. »Bravo, Pavla!« reče Ana in potreplja dobrodušno rjavo kobilo.

»Sedaj morava samo še naložiti!« vzdihne babica. »Malenkost!« reče Ana in visoko zaviha rokave. »Najprej potrebuje Pavla malo krme,« meni babica in priveže konju vrečo ovsa. »In vodo!« doda Ana ter gre iskat vedro z vodo.

Sneguljčica je opazovala, kako sta nahranili kobilu, in bila je ljubosumna. Trapasta selitev! Trapast konj! Užaljeno je tiščala kljun pod perut.

»Misliš, da bomo zmogli?« vpraša babica Francka in se zlekne zraven Ane v kavč, ki stoji pred hišnimi vrati. Tam so tudi miza in stoli, kovček in škatle, košara za perilo in omara.

»**Subidu!** Pa začnimo s težjim!« veselo zakliče Ana in se pocuka za uho. Dvigne staromodni kavč v zrak, kot da bi bil zračna postelja.

»Pusti me, da grem vsaj prej dol!« zacvili babica Francka in zacepeta.

»Saj bom dobila še morsko bolezen!«

»Kar poskusi priti dol!« zakliče medvedjemočna Ana razigrano in vzdigne kavč na voz.

»Kaj takega!« zavzdihne babica, ko spleza z voza. »Ostalo bova naložili skupaj!«

»**Subidu!**« vzklikne Ana, ki je medtem že zgrabila omaro. Pristala je zraven kavča. »Sedaj pa še štedilnik!« In preden bi lahko babica protestirala, je Ana – **šubidu** – dvignila na voz tudi železni štedilnik.

Anini čudežni moči se lahko zahvalita, da sta končali v neverjetno kratkem času. »Sedaj pa sem tudi lačna kot medved,« pravi medvedjemočna Ana.

»Še dobro, da nama je gospa Jakobova pripravila sendviče s šunko!« meni babica in brska po košari za piknik.

Še zadnjič se usedeta na klopco pred staro hišo. Sneguljčica frfota po okenski polici za njima. Razburjena caplja sem ter tja. Pravzaprav niti ne ve, kam potujejo.

Nova stara hiša

»Mislim, da ima rada naš novi dom, tako kot midve,« je rekla Ana in pogledala Sneguljčico. Raca je kraljevala na malem ribniku. Ana in babica Frančiška imata veliko dela. Kljub Anini medvedji moči traja kar nekaj časa, da je vse na pravem mestu. Žagata in razbijata, delata police in obešata posterje na stene. Na vrtu je podivjana zelenjavna greda čakala na obdelavo.

»V naslednjem letu bova posadili svojo solato,« je rekla babica.

»In redkvice,« je dodala Ana.

»In kumare, korenje, zelje in paradižnik,« se je smejala babica.

»In čudežno drevo, na katerem rastejo klobase.«

Ana je za hišo odkrila drog za hmelj. Pritrjen je blizu njenega okna. Sedaj ji ni treba teči skozi celo hišo, če želi na vrt v svojo drevesno hišico. Nekoč je v gasilskem domu videla drog za spuščanje, ki se ji je zdel bolj zabaven kot pa stopnice!

Pod luknjo v strešnem žlebu stoji sod, vanj se zbira deževnica.

»Deževnica je veliko boljša kot voda iz vodovoda,« je zatrjevala babica Frančiška, ko si je umivala obraz.

Jeseni, potem ko so mlade sove prvič poletele, je tudi stara sova zapustila poševni dimnik. Za sovo je hiša postala preglasna. Tam je bil smeh, hihitanje, petje in ropotanje s posodami. Kako lahko podnevi sploh kdo zapre oči?

»Šuuuu, šuuuu,« se je ponoči na slemenu hiše pritoževala užaljena sova. Nekoč se je ob polni luni preselila drugam. Nekam v temačni gozd. »Sove ne zavijajo več. Mislim, da so odletele in lahko zakurimo v kamin,« je rekla babica. »Saj je že čas. Večeri postajajo hladnejši.« Iz previdnosti je Ana splezala na streho, da bi pogledala, če je sova res odletela. Nato je z vilami in metlo očistila dimnik. Zvečer je v kaminu prasketal prijeten ogenj.

Babica Frančiška je iz svojih šestih zabojev za knjige naredila polico. Tam je bilo 197 knjig. Vzela je eno izmed njih, se usedla v naslanjač, pustila, da so ji noge bingljale, ter brala Ani.

Ana se je ulegla na trebuh kar na tla in napeto poslušala. »Komaj čakam, da lahko sama preberem vse knjige!« je rekla Ana.

»Tudi jaz,« je rekla babica Frančiška. »Potem boš ti brala, jaz pa se bom ulegla na tla in poslušala.«

»Meni pa bodo noge bingljale z naslonjača, pila bom jabolčni čaj in se sladkala s piškoti, ki jih boš spekla zame,« je rekla Ana. Sneguljčica se je udobno namestila v košari za drva ob peči. »Mislim, da se počuti zares dobro,« je rekla Ana zadovoljno.

»Seveda,« je odvrnila babica. »Kot midve.«

»Ugotovila sem, da je nova stara hiša najlepša hiša na svetu,« je vesela vzkliknila Ana in naredila preval z zofe. »Jaz nočem nikoli več živeti v drugi hiši.«

»Počakajva še malo,« je rekla babica Frančiška. »Želiš poslušati še eno zgodbo?«

»Se sto zgodb,« je prosila Ana.

Ursel Scheffler
ANA SE PRESELI

NASLOV IZVIRNIKA
Ursel Scheffler
DIE BÄRENDARKE ANNA ZIEHT UM

ZALOŽILA IN IZDALA
Slomškova družba, d.o.o. – Slomškova založba
Slomškov trg 3, Maribor

ODGOVARJA
Branko Umek

BESEDILO
Ursel Scheffler

PREVOD
Denis Ahačič, Uroš Ješe, Vid Leban, Nataša Luskovec in Helena Meglič –
dijaki Škofjiske klasične gimnazije iz Ljubljane

UREDIL
Stanislav Slatinek

ILUSTRACIJE
Tina Brinovar

LEKTORIRALA
Majda Strašek Januš

NAKLADA
2.500 izvodov

TISK
MA-TISK Maribor